

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

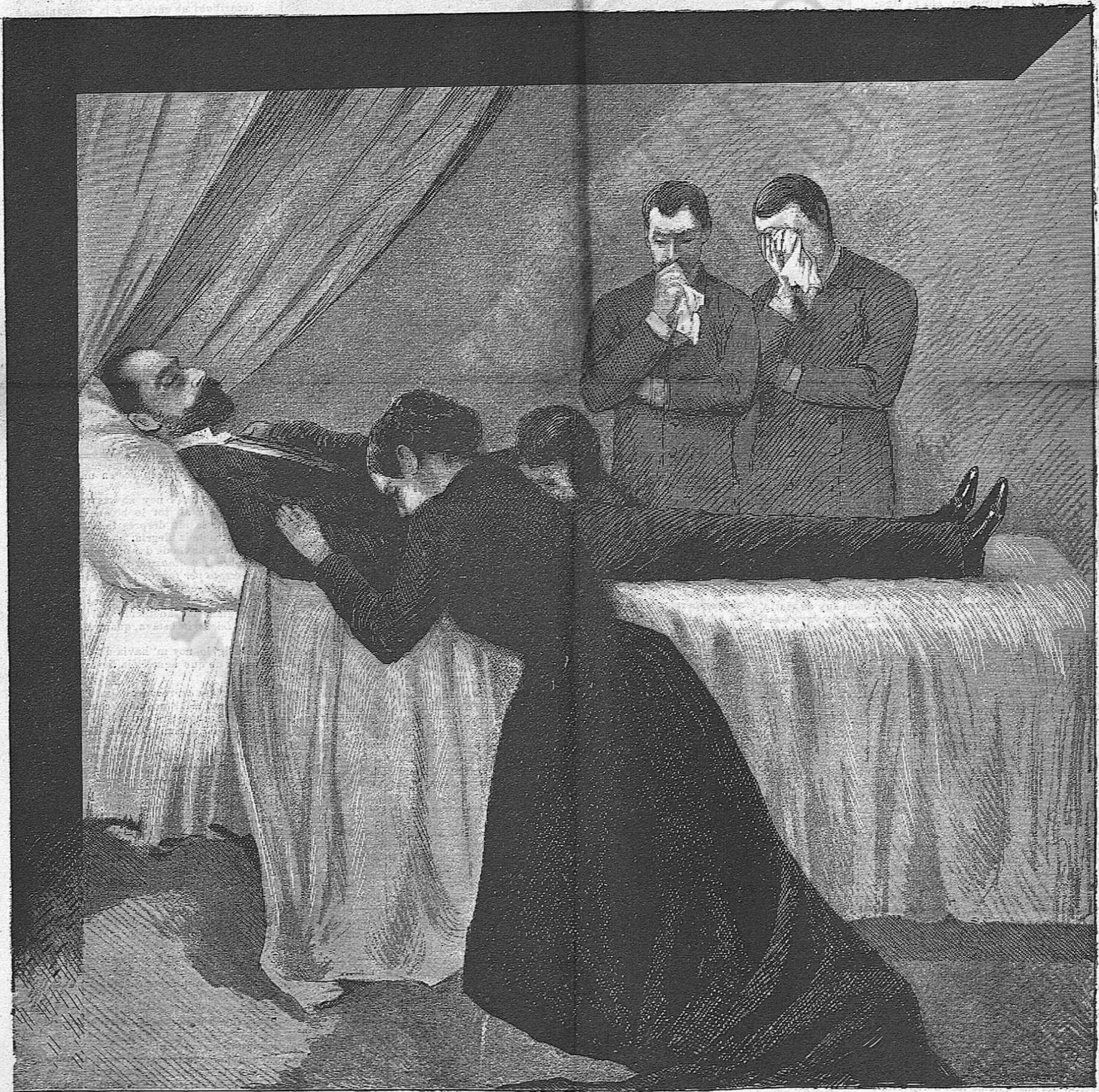
Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj. 20. botica. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 2'50.

LA TRAJEDIA DE LYON

La viuda y 'ls fills de Carnot en la cambra mortuoria de la Prefectura de Lyon, ahont se trobava 'l cadáver del President de la República.

LO NOU PRESIDENT

DE aquests homes polítics tots de una pessa, de conducta transparent, de consciència recta, enemics sistemàtics de les intrigues, que tenen per força principal la intel·ligència preclara, i el caràcter ferm, la conseqüència exemplar i un esperit de patriotisme superior a totes les preocupacions; de uns homes així, en la desventurada Espanya dels nostres dies, apenas ne tenim idea. Aquí la truaneria disfressada de habilitat, la incoherència i l'apostasia erigides en sistema, la violència i l'intriga exercides sempre a expensas dels interessos i del decoro del país, són les úniques premses que asseguren la possessió del poder als homes públics que aspiran a disfrutarlo.

Quanta diferència entre la republicana França i la monàrquica Espanya!

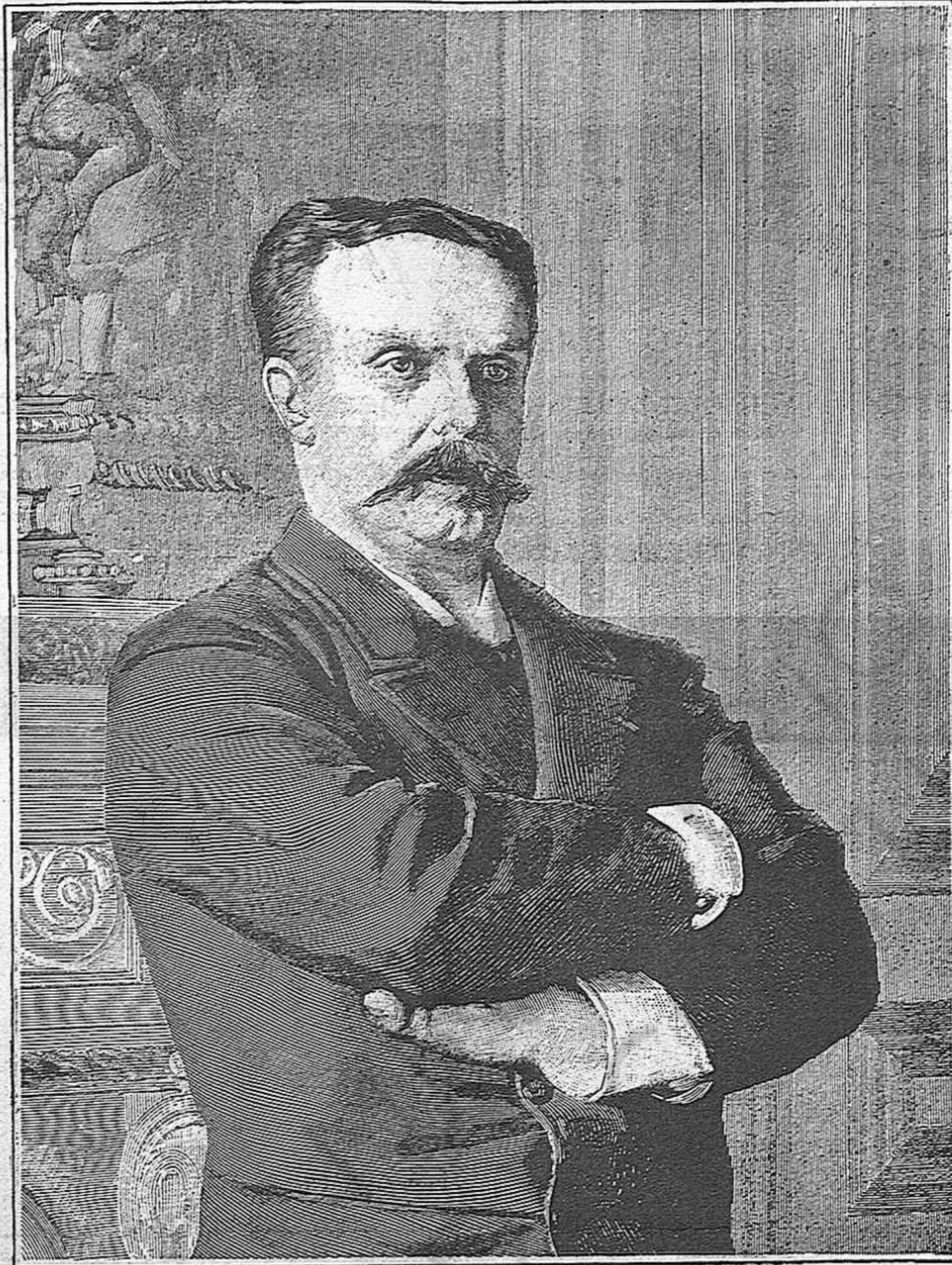
A França els polítics de cap de brot viuen alentant el sentiment públic de la nació, i seguint i impulsant les bones corrents de l'opinió pública, i és per això que mentre el país prospera, ells se vigorisant i són per totes les persones honorades, sense distinció de classes socials, volguts i respectats. Tal és l'eficàcia i la virtualitat de les verdaderes democràcies.

Aquí, en canvi, les primeres figures de la política monàrquica, aplican totes les seves facultats a domar al país, a ofegar els seus impulsos, a fastidiar-lo, a sembrar per tot arreu l'escepticisme i l'indiferència; i sols quan el poble està abatut i és impotent, se donen per contents i satisfets, segurs de que poden intentar-ho i ferho tot, sense perill de que ningú posi fre al desbordament dels seus excessos i dels seus escàndols. Per això Espanya es avuy una de les nacions més desventurades del món.

L'elecció del nou president de la República francesa revela clarament que la França republicana sab ahontar i lo que's proposa.

Joan Casimiro Perier es un home d'Estat, que als seus 46 anys té una vida intaxable de lealtat, de conseqüència, de patriotisme i de amor a las institucions republicanas. Faltan a la veritat los que diuen lo contrari. Si no sigüés aixís, no hauria sobresortit ab tant relleu, en aquests últims temps, en que tants prestigis van ser arrastrats per la riuhada fangosa y corrompuda del Panamá.

Fill de una família respectable y hereu

Mr. CASIMIR-PERIER, nou President de la república francesa, elegit pel Congrés de Versalles

de una gran fortuna legalment adquirida pels seus antepassats per medi del treball y del esperit de empresa, qual fortuna ningú discuteix ab tot y ser molt considerable, sas millors condicions no radican ni en lo nom ni en la riquesa, per ser aquestas ventatjas heredadas; radican si en lo seu talent, en lo seu desinterés y en lo patriotisme de que ha donat sempre probas manifestas.

Suposan que té pel seu avi, ministre que sigué de Lluís Felip, una especie de veneració religiosa, y's compren que s'enorgulleixi de ser descendent directe de aquell home eminent que tant contribuí al bon nom y a la prosperitat de la França. Casimiro Perier, lo ministre de Lluís Felip, sigué adorat per la nació... y en cambi no era molt estimat del rey a qui servia, i qual estava rezelós de la seva justa popularitat. Per això, al morir al any 32, després de haver visitat als clérichs, lo rey no va tenir cap reparo en pronunciar algunas paraules que la família del difunt considerá com un insult, com una ofensa.

Lo pare del actual president sigué ministre del Interior de Mr. Thiers, y no sols contribuí ab eficàcia a la reorganización del país, sino també a sentar las bases d'estabilitat sobre que descansa l'actual República.

Lo seu fill lo secundá exercint lo càrrech de subsecretari. Per aquell temps havia cursat ab lluhiment la carrera de jurisprudencia, y al invadir los alemanys la França, sent capítal de una companyia de móvils del Aube, presentá en varias ocasions lo seu pit a las balas enemigas, batentse com un valent. A Bagneux, aquest jove, ab tot y tenir una fortuna de 40 milions de franchs, s'adelantava seré entre una pluja de balas a retirar lo cos del seu comandant Dompierre, que havia caygut mortalment ferit al assaltar una posició.

De manera que l'home valent, impávit, que no repara en lo sacrifici de la propia existencia; l'home, en fi, que necessita França, ja al any 70 va revelar-se, quan tot just contava 23 anys d'edat.

Al any 76 sigué elegit diputat per primera vegada, publicant un manifest que contenia la següent declaració:

«Jamay he desitjat jo altre govern que la República. Si'm dispensen l'honor de nombrarme diputat, y en la Cámara's proposa la revisió de la constitució de Febrer, jo'm mantindré impertérrit en lo meu lloch, pera defensar l'institució republicana.»

Quan en Mac-Mahon projectava donar

FRUYTS DEL ANARQUISME

EN un dia gelat del mes de desembre del 92, época en qu'encare las diligencias anavan de Martorell a Igualada, feya'l viatge a trench d'alba, tapat completament ab lo pardesú y abrigantime las canas ab una atapahida manta, pera resguardarme del griso que devallava del Montserrat.

Lo só dels picarols comensava ja a marejarme, quan se'm va ocure entaular conversa ab mon únich company de viatge, qu'era un home pobremet vestit de uns cinquanta vuyt a seixanta anys. Mes al observar que l'infelis petava de dents, mogut de compassió vaig oferirli la manta.

—Gracias—digué'l pobre jayo prenent lo que li dava y abrigantime ab lo mateix dalit ab que's porta'l pá a la boca un fanolench.

—Dintre de poch estareu com un turró, es molt calenta aquesta llana—vaig afegir.

—Si, ja comenso a sentir-la—respongué ell rebifantse—¡Ay!

—continué—n'hi patit tant de fret!...

—Veniu de molt lluny, potser—

—Vinech de França.

En la manera d'enrahonar del pobre home, en sas exclamacions, en sas miradas, en tot ell vaig veurehi cert misteri.

Eutaulada conversa, al poch rato'm contava la seva historia, afirmant que'l ferho li servia de consol.

Comensá aixís:

—Per un plech de aquesta montanya, per un reconet del Bruch, vaig entrar a la vida. Als deu anys'm trobava orfe de pare y mare... Acostumat de petit a viure sol y lliure coin un aucell desaparellat, no vaig poder avenirme, al cumplir mos vint anys, quan lo Rey'm cridá a son servey, a vestir l'uniforme de soldat y vaig expatriarme. Ma bona fortuna feu que poguéssens cap entranche passar la frontera; y caminant caminant, als poch dias arribava a una Ciutat del Mitj dia de França. Allí vaig trobar desseguida bona feyna del meu ofici y segura. Com lo jornal era bastant regular, als dos anys vaig poder contraure matrimoni ab una nena de Montpellier que'm tenia el cor robat, y al any de casat la meva dona tingué bessonada; un nen y una nena mes hermoas que dos sols. Tres mes foren los fills que vingueren a continuació pero cap d'ells sobrevisqué a sa mare y aquesta morí quan los bessons tenian sis anys. Per aquesta época jo ja havia adquirit moltes simpatias en la Ciutat entre 'ls individuos de la meva classe; freqüentava los principals centros de reunió dels obrers y era de una societat anarquista que portaba per titol «La Verité». Aquesta Societat la formavam uns doscents homes y en ella's propagavan las teorías del anarquisme mes descebellat. La Revolució Social y las bombas de dinamita anavan per allí de boca en boca y encare que aixó de cop'm'horroritzés, al últim va acabar

per agrardarme... y'm vaig declarar anarquista enragé.

Y desahogant las mevas penas del treball en «La Verité» y 'ls meus sentiments humans ab los meus fillets, anava passant la trista vida. D'aquellas dugas criaturas apenas me'n separava may; quan havia sopat y 'ls dias de festa 'ls arreglaba y me'ls enduyia a La Verité. Y com me queya la baba, quant aquells cap-calents me deyan mirantlos «Quels deux enfants! ¡Un Proudhon! ¡Une Michell!...»

Aixís transcorregueren setze ó disset anys. Comensava ja a sentir los efectes de haver pasat tota la vida treballant com un desesperat y'm sentia venir a sobre una vellesa anticipada; en cambi 'ls meus fills eran dos cossos grans plens de salut y de vida. La Louise, la meva filla, era tota una donassa guapa, aixirada y entusiasasta de la idea; instruida en aquell mon, parlava de la emancipació de la dona y del amor lliure de modo que deixava embobats a quants la escoltavan. Lo Jean, lo meu fill, era 'l president moral de La Verité—dich president moral, perque allí no hi havia junta de cap classe, pero ell era com si diguessim l'ánima de la associació.—En las vetlladas de propaganda era 'l primer y 'l últim d'enrahonar; en los meetings feya furor, era un apóstol. Y jo 'pobre de mí'm considerava felis contemplant aquells trossos del meu ser que anavan depravantse y entontintse ab las extravagancies y 'ls errors del anarquisme. Avuy encare no dupto que condhits pel bon camí 'ls meus fills haur an honorat als que van engendrarlos.

Fen aquí una pausa lo bon vell, s'aixugá ab la manta una llágrima que li caygué cara avall y seguí dilient:

—En pocas paraulas acabaré, perque lo que've ara si me aconhorta 'l ref-riho, lo recreo d'ho'm desesperat...

Un dematí, al llevarme y anar com cada día a cridar als meus fills, vaig trobar oberta la porta del quarto de la Louise, cosa que may succehia.—¿Estará malalta?—vaig pensar entrant en la habitació.—¡Ay!... sobre la tauleta's veya una carta posada de modo que poguésser notada.—M'feu un salt lo cor! Vaig agafarla, e-tripo 'l sobre, trech lo paper, lo desplego, lleigeixo y... encare la recorro; d'ya aixís:

«Pare: M'acabo d'escapar ab M. Rouviet. Com que he cregut que t'oposarias als nostres amors perque encare no estás prou d'spreocupat, he pres aquesta resolució. Adeu y visca la Anarquia.»

¡Visca l'amor lliure!—LOUISE.

Aquet cop va ferirme al mitj del cor y apenas poguí soportarlo a pesar dels cuidados que'l bon Jean em dedicava. Quin cor tenia 'l meu fill! Quan va saber que M. Rouviet que també era un célebre anarquista deixava desemparada a la seva muller ab cinch criaturas, obrí una subscripció permanent en La Verité que ell encabessava mensualment ab cinch franchs per la vida de aquell miserable. La cabessera de la lista de subscripció deya: «Per la víctima de dos traidors.»

Dos anys després sapiguerem que M. Rouviet havia desapa-

rescut y que la meva filla... venia 'l seu cos en un burdell de Marsella.

De tanta pena m'aconhortaba 'l noy ab sas paraulas, ab sas obras, ab sas triunfos, en fi ab tot lo bo que d'ell se pogués esperar, quan va venir la nit després de la que per mí, no ha brillat may més l'astre de la alegría.

Aquella vetlla 'l meu Jean havia de dar una especie de conferencia en La Verité sobre La dinamita com a una resolució del problema social, y recepta per fabricar ab sencillés y economia bombas explosivas y jo, com cada vegada que succehia una cosa per 'l istil, vaig anar al Centro un' hora avants que ell, deixantlo a casa arreglant las anotacions del seu discurs.

La sala de reunions de La Verité estava, quan vaig entrarhi, plena de gent.

Jo esclatava de goig puig lo noy m'havia dit trossos de la seva arenga y estava segur de que aquell dia havia de recullir un de sos millors triunfos.

De prompte, mentres bev' en un reconet de saló lo meu xop de cervessa, en mitj del xibarrí de l'animada concurrencia se senti una forta detonació. Tothom se quedá ab la paraula a la boca; hi hagué un moment de silenci. Després virgueren los comentaris.

Per uns alló era un petardo... per altres un tiro...

A la poca estona, un dels nostres, una mica trasmutat de color y sobresaltat, aparequé a la porta y cridá:

—¡Senyors, afora tothom, acaba d'esclatar un petardo al final d'aquest carrer, junt al chalet de M. Duval.

Ab una mica de confusió per part de las donas, comensem tots a abandonar lo local.

Entretant seguien los comentaris y al cap de deu minuts entraren dos companys mes y un d'ells digué:

—Dugas victimas ha produhit la explosió; lo porter y...

Y sense acabar la frase 'l noticier me dirigí una mirada estranya y afegí:

—Y... un transeunt.

Una idea terrible ferí ma imaginació y abalansantme sobre 'l portader de la nova vaig cridar ab veu de tró:

—¿Qui es lo transeunt?

—¡Lo vostre fill!...—digué baixant los ulls en terra l'interpelat...

No se que passá mes; decrian portarme sense sentit a casa perque allí vaig despertar al altre dia.

Després he passat un any casi vivint de caritat per França, hasta que un Cónsul espanyol'm proporcioná recursos per venir a morir en la meva patria, prop dels meus parents, si es que encare n'queda algun ab vida—

Aixís acabá aquell bon home la trista narració, al punt que la diligencia atravessava 'ls carrers de Esparraguera y comensava a somriure 'l sol per darrera de la dentellada cresta del Montserrat.

E. MARTÍ GROL.

lo cop d'Estat, firmà protesta de las esquerras, y al intent de las candidaturas oficials manifestat per en Fortou, hi oposà una circular del seu avi recomanant lo respecte mes absolut a la llibertat electoral.

Reelegit diputat, se posà a discussió l'expulsió dels prínceps de Orleans, y Casimiro Perier, ab una gran sinceritat, manifestà que *considerava necessaria aquella lley*; pero que no podia votarla per motius personals, per qual rahó dimitia l'càrrech. Los electors republicans, fent honor a sa exquisida delicadesa, tornaren a elegirlo per una gran majoria de vots.

La figura de Casimiro Perier anà destacantse, desde qu' sigué elegit vice-president de la Càmera al any 90. Los corrents gubernamentals predominavan en lo país, conformantse perfectament ab las sevas tendencias, amigas del progrés, del ordre y de l'harmonia social. No fa molt temps entrava a governar, exercint lo càrrech de President del Consell de Ministres, y victima de una emboscada preparada per l'extrema esquerra en confabulació ab los monàrquichs, que no li perdonavan las pocas complacencias que havia tingut ab los bisbes, perdia, per pocs vots, una votació, y s' retirava, sent elegit immediatament, en just desagravi, president de la Càmera.

La mort de Mr. Carnot acaba de valerli la presidencia de la República. Just es consignar que no va donar un pas per obtenir un lloch tan eminent. Al revés de algú que li disputava l'elecció, va permanecer allunyat de la Càmera; dos oncles seus que figuran en lo Senat, cedint a sos prechs, no van assistir tampoch a la sessió. Aixís, donchs, lo càrrech lo deu a la confiança espontánea de la majoria del Congrés. Unicament aixís pot exercirse ab dignitat, com ab dignitat va exercirlo Mr. Carnot elegit igualment, sense sollicitarho.

Al serli comunicada l'elecció, respongué ab véu commoguda: «No puch contenir la emoció que sento. L'assemblea nacional me confereix l'honor major que pot rebre un ciutadà, y m' imposa las mes pesadas responsabilitats morals que pot suportar un home. Jo daré al meu país tot lo que hi ha en mi: l'energia y l'patriotisme. *Jo daré a la República tot l'ardor de las mevas conviccions que no han variat may.* Jo daré a la democracia tota la meva abnegació y tot lo meu cor. *Al igual que aquell que no existeix ja y a qui n'lorém sincerament, procuraré cumplir lo meu deber, tot lo meu deber.*»

Aquest es lo llenguatge dels homes convenuts y leals.

L'endemà de la seva elecció l'nov President de la República francesa s' passejava pels boulevards de París, sol, com un simple particular. Lo públich, al adonar-se'n, li tributà una calurosa ovació. Los obrers eran els que ab mes entusiasme l'aplaudían. «Salut als homes valents!» deyan admirant aquell rasgo de serenitat.

Diuenje presidía l' dol en lo solemne enterro del seu digne y plorat antecessor.

«L'etiqueta—li digueren—no permet que l'President de la República assisteixi a un acte semblant.

«Permeteme—respongué—que per avuy segueixi ls impulsos del meu cor y olvidi las prescripcions de l'etiqueta.

París en massa vejà passar al nou president, tributant al màrtir de Lyon aquella mostra de veneració respetuosa. Lo públich l'aplaudia, y ell senyalava sempre l'ataut del mort, com volguent dir:

«Per ell, no per mi sigan los teus aplausos.

L'idea de ser lo continuador de la política imparcial y digna del gran Carnot, está arrelada en lo seu esperit. Los que sospitavan y deyan que seria en la presidencia l'representant exclusiu de una classe social ó de un partit, haurán de confessar prompte l'seu error, fill de una exagerada suspicacia.

Carnot era radical al ser elegit President, y desde aquest punt sigué tot enter de la Fransa. Perier era gubernamental, y de la Fransa y de la República es ja tot ell.

Clara y explicitament ho acaba de manifestar en lo seu mensatge dirigit a las Càmaras:

«Cridat—diu—per l'Assamblea nacional, a la primera magistratura del país, *no pertanyo ja a cap partit: pertanyo a la Fransa y a la República.*

«Un crim odiós ens ha arrebatat al home íntegre, guardador de las institucions: *l'seu recort m'inspira en l'exercici del meu càrrech, del qual reclamo totas las responsabilitats.*»

Mes avall diu:

«Lo Parlament sabrá demostrar que la República lluny de ser camp de rivalitats esterils de ambicions individuals, busca l'benestar moral y material de tots los ciutadans: *es una expansió nacional.*»

Aixís parlan los homes ben imposats de la seva missió: aixís parla Casimiro Perier, fentse digne de la confiança qu' en ell te depositada la gran República francesa.

P. K.

CONTRAST

I

Ha mort lo rey. La nació ab la noticia, espantada, pensant en los embolics que la successió prepara.

Los heureus y pretendent los parents de l'altra banda, los prínceps de sanch real, los germans y las cunyadas, tothom se creu tenir drets, tothom vol posar la grapa sobre l'trono tentador que l'difunt rey ocupava.

No hi ha llibre que no s' citi ni lley que no vaji en dansa.

«Segons las disposicions de tal códich y tal altre, jo soch lo verdader hereu.

«T' equivocas: las pragmáticas tals y quals diuen que jo dech entrá a ocupar la plassa.

«¡Alto!... Aquí l' verdader rey conforme l's estatuts marcan, soch jo y ningú més que jo.

«¡Protesto! ¡L' única branca reconeguda es la meva!
«¡A mi deu pobles m' aclaman!
«¡A mi me'n aclaman vint!
«¡A mi lo menos quaranta!..

Per bona composició los senyors prenen las armas, omplan lo país de sanch, y al final de la jornada queda rey regularment lo qui té més espingardas, més espasas, més canons y més gent per fer desgracias

II

Se ls ha mort lo president ¿De qué?.. D' una punyalada... del cólera de No importa: ha mort: tant se val la causa.

¿Qui té d' omplir la vacant? ¿Un fill séu, que tal vegada es un d' sgraciat imbécil?

¿Un germá, un malas entranyas capás de desbaratar la nació més ben montada? ¿Un nebot sense prestigi y sense nas a la cara?

No: l' elevat lloch que l' mort fa pocs moments ocupava ha d' ocupar lo més digne, lo més honrat, lo més apte: lo qui indiqui del país la decisió soberana.

Aquí no hi ha antecessors, ni sanchs verdas ni sanchs blavas; no més hi ha la voluntat del poble, que paga y mana

Se convoca als electors, s' esculleix a aquell que alcanza més sufragis, y al instant queda la plassa ocupada y la nació va seguint sa digna y serena marxa sense llyta, sen-e tiros, sense sanch y sense trampas.

Y aquí queda demostrat que apart de las grans ventatjas de serietat, baratura, comoditat y altras y altras, que com ja es sabut, reunix la forma republicana, té la hermosa condició de suprimir las barallas entre pretendents, herens, nebots, cunys y cunyadas, porque allí, quan parla l' vot, totas las demés veus callan.

C. GRMÁ

ARGUMENTS CONSERVADORS

AJA: «Ja tenim a la gent sensata y conservadora empipada ab los Francesos.

¿Per qué? Perqué diu que son una colla de m'algastadors. Fransa, que persobre de tot vey a lo president Carnot la personificació de la integritat, de la honradés y de la recititut, desitjant honrar sa memoria y protestar del crim del italiá Caserio, li ha dedicat uns funerals espléndits, cubrint son cadáver de coronas y de flors

Y tantas son las flors y las coronas que li ha consagrat, que l's desocupats que tot ho contan y tot ho calculan suposan qu' en la seva compra lo menos s' ha invertit la suma de quatre milions de franchs.

Vels hi aquí lo que ha indignat a las nostras clases pudientes y morigeradas y al seus órgans en la premsa.

No se saben treure aquets cinch milions del cap.

«¡Vaya una manera de llensá l's quartos!

«¡Cinch milions en cinta y flors, que a horas d' ara ja n' serveixen per res!

«Després dirán qu' en las republicas no hi ha despilfarros!
«¡No sembla sinó que l' director de aquesta manifestació fúnebre haja sigut en Rius y Taulet!

Y per aquest estil, de maninne de lamentacions comich-trágicas.

Un periódich opina que l' capital invertit en adorns mortuoris havia d' haver sigut aplicat a aliviar las necessitats de las classes menesterosas.

Un altre declara que segons lo seu modo d' entendre lo mes convenient era dedicar aquets cinch milions a obras públicas.

Un altre diu que ab aquets diners podia molt bé haverse fundat un establiment de beneficencia...

No n' hi ha cap que digui que lo millor que podia haverse fet era regalarlos al papa; pero de segur que ni hi ha molts que, si no ho diuen, ho pensan.

Si l' mort hagués sigut un rey, no tinguin cuydado que l's diaris que avuy tan s' exclaman haguessin dit una paraula de protesta.

Llavors ja s' podrien gastar milions y mes milions en coronas y hasta en festas d' iglesia, ab la seguretat de que l's periódichs sensats no més tindrian boca per alabarho y mans per aplaudirho.

No fa molt temps, ab motiu de no recordo quina festa particular de Lléo XIII, lo palau del papa va omplirse de regalos enlluhernadors y ses caixas vessaren d' ofrenas metálicas.

¿Qué van dir en aquella ocasió l's heraldos de las classes morigeradas?
En lo mes d' Abril d' aquest mateix any, la famosa pelegrinació obrera abocá en lo tresor del Vaticano un riu d' or extret d' Espanya.

¿Cóm van protestar los nostres conservadors?

«¡Ah! Llavors no s' van recordar de las classes menesterosas, ni de las obras públicas, ni dels establiments de beneficencia que ab aquells milions podrien fundarse...

«Eran per la iglesia, anavan destinats als papa, y no hi havia res que dir

«Pero vé un poble digne, poderós y viril volguent manifestar de la única manera que li es possible l'seu afecte a un president mort... y no tenen prou temps per agafar la ploma y escriure un munt de vulgaritats y tonterias...

¿Qué diuen aquets senyors quan se ls parla dels despilfarros de las festas monárquicas ó aristocráticas?

«Que aquells gastos significan treball pel poble, brassos ocupats, movimint en lo comerç, circulació de moneda...»

Y donchs ¿qué per ventura l's rams y coronas que s' han dedicat a Mr. Carnot no han ocupat brassos, no han fet circular moneda y no han donat feyna al poble?...

Carnot, ciutadà digne y honrat mereixia molt bé aquets obsequis. ¿Poden dir lo mateix de tots los reys los periódichs conservadors?

No es lo mal que un home fassi gastar un cop mort quatre milions de pessetas en coronas mortuorias

Lo trist es que hi hagi qui en vida ens los tregui de la butxaca per gastársels en xampany y altras expansions.

FANTÀSTICH.

LO PRIMER POLÍTICH

Quan lo mon era nou—quin goig viure en la terra! Ni vinculs de nació—ni cap diner, ni enveja; tothom gruava l' pá,—tothom tenia feyna

Mes contan malas veus—que terra endins d' Iberia, un home va sortir—trencant la pau aquesta.

un jorn fent un discurs—á sota una figura;

«Germans del cor!—digué—ab veudolsa com brescas

«Los ibers desgraciats,—aquí vivim com bestias, y no tenim govern—que per nosaltres vetllí,

tant sol tres vells xaruchs—á tots ens representan... ¿Ciutats? no hi ha ciutats;—ningú sab qu' es moneda;

no s' han somiat las lleys,—se ns menja la miseria, y tots, tots som iguals—iguals sobre la terra!

«Germans! si aixó es injust,—busquem donchs la manera d' enriquir á qui ho mereix:—un medi sé, ¡la guerra!

y farém nostre l' mon!—¡germans a la paestra!—

Lo poble embadalit—ab explosió frenética.

«Un cap—cridava—Un cap—que ns guíhi, una ma destra que nostra insignia porti—á terras estrangeras!—

Y reunits de cop—uns set ó vuyt mil essers, eixiren desbocats—de los seus boscos verjes,

Mes ¡ay! al arribar—del mar á las riberas pobladas de ciutats—fenicias, ab sorpresa

veieren sos alts murs—y convenuts de perdre, tornaren á sas llars—mes ans ab gran feresa

á son intrépit cap—lo feren á miquetas

per que lo mon enter—prengué un bon exemple!

A. LLIMONER.

¿Y DONCHS?

L' món hi passan generalment cosas molt graciosas; pero com la qu' está succehint ab lo tractat ab Alemania, dupto que se'n vejín gayres.

Lo tractat ha sigut negociat pels governs de Berlin y Madrid, ab lo propòsit, cadascú per la seva banda, de favorir los seus interessos.

En Sagasta no té altre ideal que protegir la industria y l' comerç espanyols.

En Caprivi no més pensa en fomentar lo comerç y la industria d' Alemania

Y á pesar d' aixó, observin lo qu' está succehint. A Madrid, ningú vol lo tractat.

Lo govern no té prou mans per rebre las exposicions que en contra d' ell se presentan,

Se fan manifestacions de protesta per tot arren.

Se pactan confabulacions parlamentarias per combátrel.

Don Práxedes no té més remey que treure l' sant Cristó gros y fer la defensa del tractat en un llenguatge terrible.

«No sabén lo que us pesquéu—diu als que l' atacan:— aquest conveni comercial ha de fer la felicitat d' Espanya. Es ventatjós per tothom, es convenient per tothom; tothom ha de guanyarhi. Y, us ho dich per endavant; estich tan convenut de la necessitat y conveniencia del tractat ab Alemania, que si las Corts no l' aproban, lo govern es capás de dimitir, de deixar lo lloch, d' anarsen á casa.—

¿Qué diuen los representants dels país davant d' aquestas afirmacions? ¿Se deixan convencer? ¿Aproban lo tractat desseguida?

No senyors: lo mateix que si en Sagasta l's digués Llucia. Tretze son tretze: no volen lo tractat, no volen lo tractat y no volen lo tractat.

¿Per qué? ¿Nerá que realment lo consideran perjudicial per Espanya y ventatjós per Alemania?

**

Saltém á Berlin.

Estém en lo precis instant en que l' congrés dels diputats ha de decidirse sobre l' tractat de comerç ab Espanya.

Parla en Caprivi:

«Sou uns insensats! Aquest conveni favoreix extremadament los nostres interessos. No hi ha en ell una cláusula que no sigui beneficiosa á la producció alemana. Aprobéulo, no siguéu tussuts, aprobéulo...»

Los diputats fan lo tonto y s' posan á xiular, mirant al sostre.

En Caprivi torna á la carga:

de la Bisbal, viu en una perpetua contradicció, y ni favoreix als seus electors, ni fa honor tampoch als seus compromisos.

Per tenir que fer aquestes cabriolas parlamentaries, francament, no valia la pena, de qu' en las passadas eleccions presentés la seva candidatura per quatre ó cinch districtes de Catalunya.

Ja ho veuen: els goluts se creman.

S' han descobert algunas transferencias que s' elevan á 106,966 pessetas efectuadas pel Sr. Moret en forma ilegal y contrariant las prescripcions de la ley de presupuestos.

Aixís ho diu un periódich.

Y en Moret tan tranquil. Y 'ls diputats tan tranquils. Y 'l país sense perdre per xó la tranquililitat.

En plena monarquia restaurada ni 'ls ministres han de morir de un empaig de legalitat, ni ha de morir lo país de un arrebató de indignació.

La viuda de Carnot ha renunciat á la pensió que projectava concedirli 'l govern de la República.

Aquest nou rasgo de virtut y austeritat republicana, honra mes y mes á la que siguié dignissima esposa del gran home que avuy plora la nació francesa.

No hem volgut parlar del manifest de 'n Pí y Margall, per lo mateix que, salvant la bona voluntat que l' inspira, 'l considerem en aquests moments en extrem inoportú.

A ningú s' oculta que avuy no son los programas plens de detalls més ó menos práctichs lo que mes convé. Los detalls contribuirán sempre á separarnos, y lo convenient avuy seria formular unas amplias bases deunió, pera emprendre tots los republicans una acció comú y decisiva.

Menres discutim si la llebra será millor ferla ab salsa federal y ab amaniments socialistas, lo fet es que la llebra s' escapa y á cada instant se troba mes lluny de la punteria republicana.

Ja tenim la qüestió dels carrils en dansa. Lo govern no repara en concedir á las empresas un augment en los bitllets de passatjers y en certas tarifas de mercaderías.

En Sagasta y en Cánovas, perfectament agermanats, com sempre que s' tracta de vexar al país, s' han convertit en campeons de aquesta solució gravosa y disbaratada.

Mes no s' escandalisin ni s' exclamin per res: ensórris lo país y sálvis lo seu sou de concellers.

Disgustat ab los viscahins, en Moret, ha declarat que deixarà de protegir la industria del ferro.

Si en un altre país, un ministre de la corona s' atrevis á llensar aquesta provocació, de fixo que no deixarian de ferli entendre una cosa, y es: que qui á ferro vol matar, á ferro sol morir.

Un altre crim anarquista:

A Liorna, 'l periodista Sr. Bandi havia condemnat los últims atentats, y especialment el comés en la persona de Mr. Carnot.

Doachs bé, 'l altre dia, al mitj del carrer, en lo moment en que anava á pujar á un carruatje, signé ferit mortalmente de una punyalada al fetje, morint á las tres horas, de la mateixa mort que arrebatá l' existencia al ilustre president de la República francesa.

Per aquest camí, no será extrany que 'ls homes, nascuts per estimarse, acabin per cassarse com á fieras.

CARTAS DE FORA.—Vilafranca del Panadés.—L' altre dia succéhi un fet digne de ser conegut, porque revela que hi ha homes que deuben tenir las entranyas de pedra.

Un treballador, abrumat per la calor y la fatiga anava á beure un trago d' aygua, quan al adonarsen 'l encarregat de la feyna, li preguntá:—Ahont vés, tú?—A beure aygua.—Donchs alto aquí, ó si no, plega. Y després voldrán que ab tals mostrars de inhumanitat no s' engendrin odís contra 'ls que las donan.

Llardecans.—L' home negre s' ha tornat propagandista de La Campana de Gracia, puig al condemnar als que la llegeixen, fa venir ganas d' enterarsen als que no l' han llegida may. Déu li pagui la caritat.—Si no sigués que pel servey que 'ns presta li estém molt agrahits ara hauriam de atacarlo pels renys descompasats que l' altre dia s' vá permetre contra 'ls joves y las noyas assistents á un bateig, y que com es natural, tractantse de un bateig y no de un enterro, no estavan tristos. Pero no 'u dirém, ni siquera que á 'n ell també li agrada divertirse, buscant los pecats de las donas.... Li estich agrahit per la propaganda que fa en pró del nostre periódich, y estich resolt á dissimularli moltas cosas. Favors, ab favors, se pagan.

NO SIGUI TONTO

Vinguim aquí, senyor Práxedes y escoltíms sols un instant.

¿Cóm redimontri 't é calma per suportá 'l disbarats, y las paraulas groixudas y 'ls encarnissats atachs qu' á cada punt li dedican los diaris, los diputats, los senadors; los mateixos qu' encare no fa mitj quart eran sos amichs mes intims; los qu' están enfutismats porque no 'ls ha fet ministres, los miners, los fabricants, los exportadors vinícolas, los que trafican en taps; en fi, todas las personas que tenen seny, ulls y nas y que no cobran un xavo del presupost del Estat?

¿D' hont diable treu la paciència per aguantá 'l pes constant de la oposició implacable que li fan per todas parts en assumptos de marina, en assumptos de tractats, en assumptos carrilayres en assumptos militars y en tots los demés negocis hont vosté posa la mà?

¿Es possible que paheixi los disgustos incessants que li donan en Gamazo, lo pollo, 'l duch de Tetuan, en Durán, en Canalejas en Chavarri y tants y tants com gosan martiritzantlo y colocant entrebanchs á tot lo que vosté intenta, á tot lo que vosté fa, á tot lo que vosté pensa y hasta á lo que no ha pensat?...

Don Práxedes, siguiem homes: pensi que té 'ls cabells blancs y qu' es altament ridicul haver d' está á cada instant disputant com un cotxero, amenant als de baix, apacigant als de sobre desmentint á aquells d' allá, fent concessions á aquests altres y casi bé arrossegant lo famós tupé que un dia s' aixecá tant y tant alt.

¿Qué 'n treu de passar las tardes predicant als diputats si avuy ja no se 'l escoltan y acaban per fé al final lo contrari del que 'ls dicta?

¿Qué 'n treu d' estar defensat á en Pasquin, y á l' Aguilera y á en Moret y Prendergast, si son dos homes al aygua dos plepas ministerials que no valen la molestia que vosté 's pren treballant per salvarlos del naufragi qu' ells mateixos s' han buscat?

Créguim, simpátich don Práxedes: posis sobre sí, y veurá que aquest capdell de disgustos vosté ja té massa edat per continuar suportantlos; recordi que 'ls mal-de-caps escursan molt la existencia, y quan haja meditat y rumiat ben bé la mostra, sens dupte 's convencerá de qu' es urgent, urgentissim que dimiteixi al instant, segur que obrant d' aquest modo vosté podrá descansar, lo poble podrá aplaudirlo... y 'l monstruo podrá pujar.

C. GUMÁ

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Re-ca-ma-ra.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—Los amantes de Teruel
- 3.ª ROMBO.—
M A I L L
M O R E A
C A R D O N A
L L E O N A
A N A
A

- 4.ª CONVERSA.—Rosa.
- 5.ª GEROGLIFICH.—Per Menorquins, Menorca.

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans B. Verdagner y G., Pere A. Patau y Un Ximo; n' han endavinadas 4: Solá V. y Rodriguez, Dos Barberillos, y Un Bosquetá; 3 Dos fills de Muley Hassan, J. Bagná y S., J. Bertal, P. P. V. y Esquellot, Pau Búldo, B. Clivillé y Sanch de Cargol; 2 R. Riba, Salvador Rius, F. M. Gior, A. Teruel, Joanet Coral y J. Renarini; y 1 no més A. P. Ulls de gat y Janne Xius.

XARADA

Lector si juntas ben bé,
Hu-segona-tres y quatre
trobarás un general
que ab valentia 's va batre.
La Prima-invertida ab quinta,
es un bonich nom de dona;
y Tercera-quarta-dos
un d' home veurás que sona.
Ara si tú vols trobar,
lo total de la xarada,
cavila, qu' es una prenda,
que pels homes es portada.

VICORINO MIRÓ Y SARDÁ.

TRENCA-CLOSCAS

D. CLARA DE...
BARCELONA

Formar ab aquestas llettras lo nom de un celebre poeta.
A. GRANADA PICH.

ROMBO

•
••
•••
••••
•••••
•••••
••••
•••
••
•

Primera ra:lla vertical y horisontal, consonant.—Segona part del globo.—Tercera: Nom de un actor.—Quarta: idem de un g-neral.—Quinta: manifestació d' alegria.—Sexta: objecte de cuyna.—Séptima: vocal.

JAPET FIGUERAS.

CONVERSA

—Escolta nen ¿cóm te dias?
—Isidro.
—¿Y de apellido?
—Roca.
—Y ¿quants anys tens?
—Ay, ay, está molt de broma: búsquiho que tots dos ho havem dit.

NOY DE SANS.

GEROGLIFICH

X
T T T T T
t t t
T T
A L A

CASA

CHILLET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Joanet Coral, J. C. sals, Mun' é, Dos fills de Muley Hassan, M. P. Castells, S. L. mar, Pere Búldo, J. Bertal, B. Verdagner y G., Paco Ta. ellas, Colomist, Cer a, R. Riba, B. Clivillé, Nin, Paco y Mangle, Joseph Remu, B. Marcet y F., Dos Meuts, J. Cuart ellas, J. Cortacans, Dos Caralans, S. Aurella, P. Prats Vila, Fere del Prat, A. Teruel, J. Pous, Ber' as, Un baxiller de rebost, Ermita del T. bido, F. S. (Nas de V car), Anim. let d' América y Or. isi Autap:—Lo qu envian aquesta setmana: o fá per casa

Ciutadans F. M. Gior, Sanch de Cigo, T. y As, Marimón Palasao, J. S nchez, Un Guer. i i ta, Pascual de Reus, J. Chall de R-us, Inoreg, J. Gurgui P., J. Arquer R., P. P. V. y Esquellot, J. Bagná y S., Solá V. y Rodriguez, Clment Piera, P. Carreras y A., Tasch, Tech Dupsin, F. Arcep, Antonet J. del V., Mamel Jano Prats, Mr. Eugon, A. Teruel, Guizan y Gar. eta, P. Prats y Garbat, J. R. (Paus de Gezant):—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns env' an.

Ciutads Joanet Coral: Vo te y tothom pot enviar lo que li convngui.—M. F.: No 'ns es possible explicar lo que 'ns dem. na: pero consti que ni l' un ni l' altre tenim rahó —Pepet d- Vilafranca: La poesia de vote estaia bé: si no tiugués algunas c. y gudas.—Aguileta: No 'ns convé justificar un fet que de ots modos es censurable.—Marti Gior: Enterais.—R. S. C. (Ibars): S' h urá d' explicr mes clar: las noticias han de ser concreas: Los comentariss ja 'ls fem no al res.—F. M. Gior: Ja n' estavim enteras de todas maneras gracias.—M. Badia: Va bé.—J. A. analiv Ilem y gracias.—X vier Almany: Rebut lo duplic. t y nil mercés.—J. Usón: Están bé: los publicarém.—M. Peyvolos: L' assumpio es molt groixut y tira á pornográfic: y es llá-tima porque esti ben escrit.—Lluís Salvador: Está bé.—Japet de l' Orga: Rebuda la remesa: h' aprofitém tot.

La semana entran:

¿PER QUE NO 'S CASAN LOS HOMES?

Humorada en vers, per C. GUMÁ

Ilustració del popular artista M. MOLINÉ

Valdrá DOS rais

Pregim als correspondensals que fassin lo pedido ab la major promptitud possible.

LA TRAJEDIA DE LYON

NOUS DETALLS

Lo mon enter s'ha commogut. Totas las nacions han expressat á la Fransa 'l gran sentiment de que se sentian possehidas davant de un crim mes idiota que infame y mes inútil que idiota, segons frasse felis de un eminent periodista.

L'emperador de Alemania, país eternament rival de la Fransa, volgué honrar la memoria del mártir de Lyon, posant en llibertat á dos oficials de la marina francesa, condemnats per espionatge á alguns anys de cautiveri en una fortaleza. Lo poble francés s'ha commogut profundament davant de aquest rasgo de noblesa, que ab tota la seva senzillés ha contribuít mes á assegurar la pau d'Europa, que totas las combinacions arbitradas per la diplomacia.

La ciutat de Lyon transformá sas galas de festa en crespons de dol. A la furia contra 'ls italians, que repudian com á compatrici al assessi Caserio, ha succehit l'expressió del sentiment mes fondo. En tot Fransa han abundat las manifestacions de dol y las protestas d'amor y adhesió á la causa republicana.

Lo cadáver del President sigué traslatat desde la ciutat del Ródano á París, permaneixent exposat en l'Eliseo fins al diumenje, en que s'efectuá 'l solemne enterro.

LA VIUDA DE CARNOT

La simpática figura de la fidel y carinyosa esposa de Monsieur Carnot se destaca en mitj de aquest conjunt de horrors y de condols. Avants d'empendre 'l seu marit lo viatge á Lyon, tenia funestos presentiments, que anaren desvaneixentse després, ab los telegramas que rebia á cada instant, donantli compte de las ovacions tributas al seu espós. Per últim, á la nit del 24, quan estava á punt de retirar-se á dormir, rebé la fatal nova.

En un tren express, á tot vapor, acompanyada de sos fills, empenyé 'l viatge. Al arribar á Dijon tingué coneixement de que 'l seu marit havia mort. ¡Quin desconsol mes horrible!

A pesar de que procurava dominarse, no pogué contenir un gran esclat de dolor, al trobar-se en presencia del cos inanimat del seu espós. Caygué de jonolls, y permanesqué llarga estona banyant ab las sevas llágrimas aquell llit de mort. Després se constituí en la vetlladora del cadáver, rellevantla sols algunas estonas los seus fills. Tant á Lyon com á París no l'abandoná un sol moment, donant probas de un gran carinyo y de una admirable fortaleza d'esperit.

¡Pobra dona! Ella havia pujat al siti mes elevat de aquella nació democrática, sense buscarho ni desitjarho, seguint la sort del seu espós, y durant los sis anys y mitj que ocupá l'Eliseo, sigué sempre 'l admiració de quants la conegueren, per la seva exquisida educació y sigué també la mare dels pobres, per la seva inagotable filantropía. May se cebá en ella ni la calumnia, ni la murmuració. Era la dona mes digna del gran home, que per elecció del cor, l'havia feta mare dels seus fills.

CASERIO

En la familia del assessi, reyna també un gran desconsol. La seva pobra mare s'arrenca 'ls cabells, no podent donarse compte de que 'l fill que mes idolatrava haja pogut donarli tan gran disgust. Los seus germans, tots ells honrats treballadors, atribueixen lo crim que ha arribat a cometre á la influencia de las malas companyas y á las exaltacions del anarquisme militant. Santo Caserio nasqué á Motta-Visconti (provincia de Milán) o 8 de Setembre de 1873. Lo seu pare era un brau obrer qu

Casa paterna de Santo Caserio á Motta-Visconti (Provincia de Milán)

No hi ha dupte tampoch que un dels impulsos del assessi de Mr. Carnot ha sigut la seva exagerada vanitat personal, l'afany de que s'parlés d'ell, lo prurit de ferse un nom, honrat ó abominable, que aixó per ell es lo de menos.

¡Quina aberració! Baix lo punt de vista del interés en pro de las ideas que diu professar, no hi ha cap dupte que lluny de favorirlas las perjudica aumentant mes y mes la repulsió que inspiran sempre aquest crims abominables. Tant com mes s'empeteix la causa nefanda que s'val de uns procediments tan infames, creix y augmenta la justa consideració que mereixen de tothom las victimas dels monstruosos atentats.

Tal ha succehit, fins en major grau de lo que podria imaginarse ab la figura del difunt, qu' en lo successiu ocupará en la historia de la Fransa, lo lloch mes envejat. Pi y Margall vá dirho en lo Congrés:

—«Carnot ha sucumbit com un tirá, sense haverho sigut may.»

Lo porvenir li reserva l'aureola destinada als mártirs de la patria, de la idea humanitaria y de la civilisació.

HONORS FÚNEBRES

Durant l'exposició del cadáver, en l'Eliseo, arribá á reu-

nirse una cantitat tan gran de coronas y eran aqueixas al mateix temps tan ricas, que 'l cost de las que allí sigueren depositadas se calcula que no baixa de quatre milions de franchs.

Aixó no sigué mes que 'l prelude de la gran manifestació cívica, que ab motiu del enterro se celebrá á París l'últim diumenge. Las dimensions de la CAMPANA no 'ns permeten donar una descripció detallada de una cerimonia tan grandiosa. D'ella publiquem també un senzill croquis auténtich. Tot París s'agrupa en los carrers del tránsit del corteig. Aquest sigué presenciat per centenars de millers de personas. Dels balcóns, finestras y fins de las senzillas escalas arribadas á las parets se 'n pagavan sumas fabulosas. Tothom volia participar de l'emoció propia del acte.

Sortí 'l corteig del Eliseo precedit de forsas del exercit de totas armas: seguien numerosas carrosas atestadas de coronas, enviadas de tots los paissos, de tots los poders de la terra, y de totas las classes socials de la nació, desde 'l potentat al obrer. Un gran carro tirat per sis caballs revestits de funebre gala contenia l'ataut cubert ab un gran panyo negre. Seguien los parents del difunt y per fi las delegacions oficials, baix la presidencia de Mr. Perier, nou President de la República, que recorregué tot lo curs ab lo cap descubert, rebent á son pas las mostras mes vivas de simpatía y apreçi.

Los forts de la plassa dispiraren salvas de 101 canonadas. La ciutat de París, que bull sempre de animació estava vivament afectada y guardá durant l'enterro solemne composura. Casi tots los balcóns del tránsit estavan endolats, y á entre 'ls que 'ls ocupavan eran moltissims los que al pás del corteig se treyan los mocadors pera aixugarse las llágrimas.

Lo sepeli s'efectuá en lo Panteón, edifici destinat á guardar la sepultura dels grans homes de la patria. Sentits discursos pronunciatos pel president del Govern, y pel del Senat, pel vicepresident de la Cámara y pel general André, representant de l'Escola Politécnica precediren á la inhumació y al desfile de tots los presents.

Lo net ha sigut enterrat en una sepultura próxima á la que ocupa 'l seu avi, 'l famós convencional, que durant la primera República francesa, meresqué 'l sobre-nom de *Organizador de la Victoria*.

Allá permanixerán per sempre mes los restos mortals del

Punyal de Caserio

que havia de servirli perá cometre l'atentat á casa de un conegut daguer de Cette. Es un arma terrible, de fulla triangular y pom de bronzo, construhida á Toledo. Medeix 28 centimetres. En una de las caras dela fulla s'hi llegeix la paraula espanyola *Recuerdo*. De aquesta arma ne doném també un facsimil en lo present número.

Ja casi no admét dupte que l'atentat, del qual també 'n publiquém un interessant dibuix, sigué efecte de un complot. La causa está en sumari y no se sab á punt fixo encare si Caserio ha revelat lo nom del seus cómplices, com alguns periódichs pretenen. Lo que sí resulta cert, es que un soldat de Marsella va denunciarlos, declarant que la reunió ahont per sort sigué designada la persona que havia de atentar á l'existencia del president de la República, va celebrarse á Cette, haventhi assistit set conjurats.

Un altre detall. Lo dependent de una rellojería de Montpellier, anomenat Granier, va dir lo dia de Sant Joan:

—A horas d'ara á Mr. Carnot ja li haurán arreglat los comptes.

Perpetrat lo crim y apenas lo jutje tingué coneixement de aquesta frasse, dictá auto de preso; pero Granier, avants de entregarse, se suicidá, obrintse 'l ventre de una ganivetada, y emportantse 'n al sepulcre 'l seu secret.

Un altra anarquista de Montpellier, anomenat Laborie ha manifestat que coneixia 'ls propósitos de Caserio. Finalment á un tal Parseggiani, refugiat á Londres y un dels caps-padres de l'anarquia se li va trobar un paper ao las següents paraulas: *Cas... San... a de l'energie. Il ira jusqu' au but et ne resterà pas en route comme R. et L.* (Cas... San... té energia. Anirá fins al cap de vall y no s'quedarà á mitj cami com R. y L.)

Retrato de Caserio, quan era bailet forner

Retrato actual de Caserio, assessi de Mr. Carnot.

patrici il·lustre que donà al seu país la pau, la llibertat, la consideració dels pobles estranys, y que ab sa autoritat y sas virtuts cívicas sapigué mereixers l'estimació unànime dels seus compatriotas.

Al caure baix lo punyal de un miserable assessi, comensà a viure la vida de la immortalitat.

J.

altre dia vá esclatar sobre Madrid una formidable tempestat anant a caure dos llamps sobre l'edifici del Congrés.

Afortunadament pels pares de la patria, l'edifici está ben provist de para-rayos.

Una pregunta: Serviran de alguna cosa aquests aparatos, el dia en que els llams en lloch

de forjarse en las tempestats del cel se forjin en las tempestats dels elements populars?

Un altra xispa elèctrica va introduhirse en lo domicili dels conegut escriptor catalá D. Anicet Pagés de Puig.

D' aquesta feta l' nostre amich podrà dir qu' es un escriptor de xispa.

En Sagasta en ple Senat:

«No entench aquesta oposició que s' fa al tractat ab Alemanya sent aixís que afavoreix... à innumerables indústries de Catalunya.»

Densá que D. Práxedes té l' tupé tan pansit, s' ha de creure que li está tapant els ulls, y per xó, en materia de veure lo que li convé à la industria catalana es cego.

A Fransa s' ha suprimit aquest any la festa patriòtica del 14 de juliol, per causa de dol nacional.

Lo crèdit votat per subvenir als gastos de la festa, está destinat à obras de beneficencia.

¡Un aplauso als republicans francesos!

Al Arsenal Civil, per ordre del marqués de las Cinquillas, hi vá tot sovint un pare jesuít, à predicar à aquells honrats treballadors, que mes que prédicas, à l' hora de plegar, lo que mes necessitan es anarse'n à casa séva à gosar de un reparador descans.

Si l' jesuít volia ferlos contents, mes que ab prédicas, reduhidas à un gasto de saliva, podria lograrho ab exemples, agafant un mall y posant-se à la feyna, gastant una mica de suor. Al fi de la jornada, podrian veure si li quedarian gayres ganas de predicar ni d' escoltar sermons.

Sembla que l' Marqués de las Cinquillas tracta de cambiar lo nom de Arsenal civil per El Arsenal de la Devoción.

Després del moti de Salcedo, quan à D. Práxedes li preguntin:

—¿Què tal Sr. Sagasta?

Podrá respondre:

—Miri—aquí: per ara aném tirant.

Y es molta veritat, vas tirant y fent blanco.

De totes maneres, l' Arrendataria de las cédulas, valentse dels guardia-cívils, pera recaudar l' impost, crech que treballa contra 'ls séus interessos.

A Salcedo hi ha hagut tres morts.

Que vaja restant l' Arrendataria: tres cédulas menos.

Si ho va fent aixís, haurá de rescindir la contracta de las cédulas, per falta de espanyols que la prenguin.

Los conservadors tot de un plegat van retirar las esmenas que tenian presentadas al bill de indemnitat, y que, segons deyan tractavan de sostenir ab verdader empenyo.

«Entre bobos anda el juego»
diu un refran castellano...
Entre bobos no será;
si per cas, entre gitanos.

Un corresponsal del *Diluvi*, que jo voldria veure com viu à Paris, à pesar de que à Paris fetxa las sévas cartas, descriu en los següents termes la sortida de Mr. Perier, de Versalles, acompanyat del seu competidor Mr. Dupuy, president del govern.

«Daba no sé qué ver à aquellos dos hombres, que siempre han estado como perro y gato, ir en un mismo coche.

«De seguro que cada uno de ellos debía ir pensando en el modo de deshacerse del otro.»

Ni que fossen companys de redacció del *Diluvi*, que diu que s' estiman tant, que no s' poden veure ni en pintura.

Firma aquestas insensatas cartas un subjecte que s' oculta ab lo pseudónim de S. Roc.

Valdria la pena de que s' firmés ab lo seu nom verdader.

S. Roc, no está bé. A dreta lley s' hauria de firmar: Soch Ruch.

Perque sols un Ruch pot sostenir que dos homes s' odian mortalment, en los instants en que Mr. Perier ha conferit al seu rival l' encàrrech de presidir lo primer govern constituït després de la séva elecció.

¿Veritat que l' veneno diluviesch de tant virulent que vol ser resulta sols asquerós, com un esputo d' acatarrat; pero completament inofensiu.

Diu D. Práxedes que tindrem tractats de comers mal se veja obligat à passar tot l' istiu ab las Cortis obertas.

Pobre Mateuhet. Sempre succeheix lo mateix. ¿Quan es que 'ls físichs se forjan las grans ilusiors? Quan están à punt de morir.

LOPEZ, editor.— Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.— Asalto, 63.— BARCELONA.

PARIS DE DOL (Facsimil extret de *Le Journal*, periódich de Paris)

SOLEME ENTERRO DE MR. CARNOT.— Núm. 1. L' Eliseo, ahont estava depositat lo cadáver.— Núm. 2. Forsas del exercit, guardia republicana y l' governador de Paris al davant de son Estat Mayor.— Núm. 3. Numerosas carretellas plenas de coronas.— Núm. 4. La corona de Casimir Perier, portada à bras.— Núm. 5. Carro fúnebre que conduhia l' cadáver.— Núm. 6. Mr. Casimir Perier presidint lo dol.